

ΚΕΡΚΥΡΑΪΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

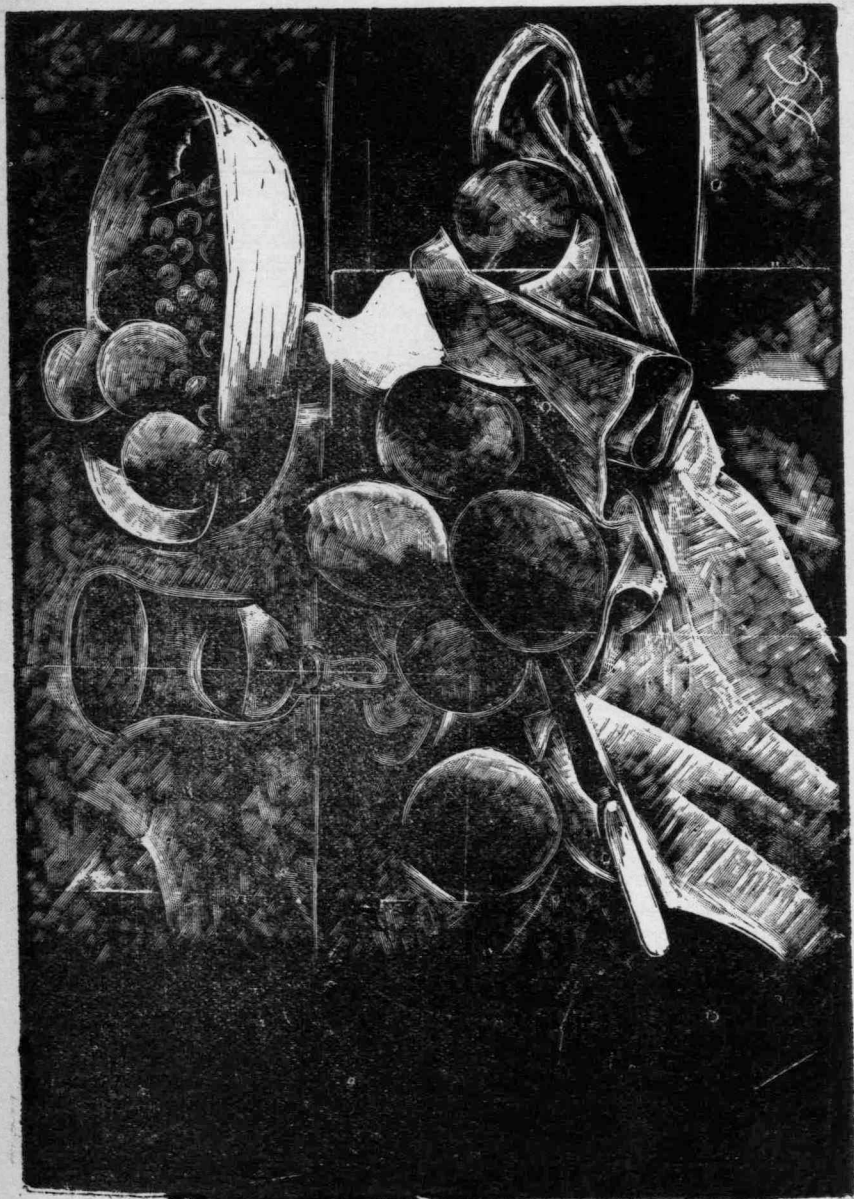

ΣΥΜΠΡΟΣΘΙΑ ΤΩΝ ΕΝΝΙΑ ΚΕΡΚΥΡΑ

Περιεχόμενα

Δ. Γαλάνη. Ευλογηφία.	Δ. Γαλάνη. Ευλογηφίες.
Ειρήνη Δεντρινοῦ. Ποιός αγαπάει περισσότερο.	Gœthe. Έρμᾶννος και Δωροθέα.
Διάλογος.	Μετάφρ. Κ. Θεοτόκη.
Ειρήνη Δεντρινοῦ. Guerrà. Sonetto	J. Moreas. Στροφές.
Μετάφρ. Bruno Ducati.	Μετάφρ. Ν. Δευτεριώτη.

ΚΕΡΚΥΡΑ
 ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ Σ. ΔΑΝΤΖΑ
 1917.

ΠΕΤΑΧΤΗΣ ΚΟΥΒΕΝΤΣ

ΠΟΙΟΣ ΑΓΑΠΑΕΙ ΠΕΡΣΟΤΕΡΟ

ΑΛΙΚΗ
ΦΑΝΗ

Γ. ΠΕΤΡΑΚΗΣ
Ν. ΠΛΟΥΜΙΔΗΣ

Το έργο παίζεται στην Κέρκυρα. Έποχή σύγχρονη.

Ἡ σκηνή παρασταίνει ἓνα ἀπλό μὰ καλαισθητο σαλονάκι ἐξοχικῆς βίλλας στὴν Ἀνάληψη τῆς Κέρκυρας. Ἀπὸ τῆς μιᾶς μεριᾶς θύρα ποῦ ὀδηγεῖ σὲ μιὰ πλατεῖα τοράτσα, ἀπέναντί τῆς μιᾶς ἄλλῃ ποῦ βγαίνει σ' ἓνα γραφεῖο καὶ στὸ βάθος μιᾶ ἄλλῃ ποῦ πάει στὴν κρεβατοκάμαρα.

Λίγα βιβλία σκόρπια ἀπάνου σ' ἓνα τραπέζι, ἓνα κέντημα ἀρχαῖο καὶ πεταμένο ἀπάνου σ' ἓνα ἄλλο μικρὸ τραπέζακι, ἓνα πιάνο ἀνοιχτό, δύο πολυθρόνες ἀναπαυτικῆς, ἓνα ντιβανάκι γιομάτο μαξιλάρια καὶ πλῆθος λουλούδια, ἄλλα σὲ γλάστρες καὶ ἄλλα σὲ βάζα, εἶναι ὅλα ὅσα κλεῖ μέσα τὸ σαλονάκι.

Ἡ Ἀλίκη, γῆρα εἰκοσιτεσσάρων χρόνων, ξανθὴ, μὲ κάτασπρο διάφανο δέρμα καὶ μάτια βαθειογάλανα μὲ μακρὲς μαῦρες θλιφαρῖδες, ἕμορφη, μὲ κάτι στοχαστικὸ καὶ παιδιαστικὸ μαζὶ στὴ μορφή, φορεῖ ἓνα πρωῖνὸ φορεματάκι ἀπὸ μετάξι ἀνοιχτὸ τριανταφυλλί, ποῦ ἀφίνει γυμνὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὰ χέρια ὡς τὸν ἀγκῶνα, ἐνῶ ἀρμονίζει τέλεια μὲ τὸ χρῶμα ποῦ ροδίζει τὰ μάγουλά τῆς. Μισοξαπλωμένη στὸ ντιβανάκι παίζει ἀφηρημένη μὲ μιὰ μικρὴ βεντάλια ποῦ κρατᾷ στὸ χέρι.

Ἡ Φανή, κορίττι, εἰκοσιδύο ὡς εἰκοσιτριῶν χρόνων, καθρομελάχρονη, μὲ ὀλόμαυρα μάτια καὶ ὀλόμαυρα σγουρὰ μαλλιά, μὲ κάτι ἐνεργητικὸ στὸ βλέμμα καὶ σὲ κάθε κίνημα, συμπαθητικὴ, μὲ χαμόγελο γιομάτο καλωσύνη, κάθεται κοντὰ στὴν Ἀλίκη σὲ μιὰ πολυθρόνα. Φορεῖ ἓνα ἄσπρο φορεματάκι ἀπλούστατο. Εἶναι πεντέμιση ὥρες ἀπόγειομα. Καλοκαίρι. Ὁῦω ὁ ἥλιος καίει, μὰ ἓνα ἀλαφρὸ ἀγεράκι, ποῦ ἀργοσαλεύει τοὺς νταντελλένιους μπερντέδες, δροσίζει τὸ σαλονάκι.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΦΑΝΗ.— Καὶ τώρα πεθαίνω ἀπὸ ἀνυπομονησία νὰ μάθω τί τρέχει. Μόλις ἔλαβα τὸ γράμμα σου κατ'ἀλλα, πῶς κάτι σοβαρὸ θὰ σοῦ συμβαίνει καὶ ἀποφάσισα νὰ φύγω ἀμέσως μὲ τὸ πρῶτο βαπόρι, ποῦ θὰ μίσειει ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ καὶ νὰ πεταχτῶ νὰ σὲ ἀνταμῶσω.

ΑΛΙΚΗ.— Πάντα γλυκειά, πάντα καλὴ καὶ πάντα πρόθυμη. Τάξερα ἐγὼ ὅλα αὐτὰ καὶ γι' αὐτὸ σένα πρωτοσκέφτηκα στὴ δύσκολη θέση, ποῦ βρίσκομαι τώρα.

ΦΑΝΗ.— Καὶ νὰ ἴδεις, ποῦ ἡ Μαριά, ὅταν διάβηαι τὸ γράμμα σου, γιομάτο λόγια ἀόριστα, μοῦ λέει: «Βαρέθηκε ἡ Ἀλίκη τὴ μοναξιά τῆς καὶ σὲ θέλει συντροφιά» τίποτα δὲν τῆς συμβαίνει.» Ἐγὼ ὁμως ποῦ ν' ἀκούσω! ἔφυγα μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία.

ΛΙΚΗ. — Και ἔκαμες πολὺ καλά, γιατί φτάνεις στὴν κρισιμώτερη στιγμή.

ΦΑΝΗ. — Πῶ, πῶ, τί τραγικό ὕψος! Μὰ πές μου λοιπὸν τί συμβαίνει!

ΛΙΚΗ. — Ξέρεις γιατί ἔφυγα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ ἦρθα δῶ νὰ περάσω τὸ καλοκαίρι μου; Ὅλοι οἱ συγγενεῖς μου ἤθελαν σῶνει καὶ καλά νὰ με παντρεύουν. Εὐρίσκαν, πῶς μία χήρα στὴν ἡλικία μου, δὲν πρέπει νὰ ζεῖ μόνη καὶ ὅτι τέσσερα γρόνια ἀρκετὰ ἔμεινα μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμο. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐνάντια σ' ἓνα δεύτερο γάμο, ἀφοῦ μαλιστα, καθὼς ξέρεις, τὸν πρῶτον μου ἄντρα δὲν τὸν ἀγαποῦσα. Τὸν πῆρα, γιατί τὸν ἤθελαν οἱ ἄλλοι.

ΦΑΝΗ. — Ὡ, ἐπὶ τὸ πολὺ ἔτσι παντρεύονται σήμερα οἱ νέες. Βρίσκεται ἓνας ἄντρας, ποῦ βαρεθῆκε τὴ ζωὴ τοῦ ἀργένη, γιατί παραγλέντησε καὶ κουράστηκε καὶ γυρεύει νὰ παντρευτεῖ. Φτάνει νάναί οικονομικὰ ἀνεξάρτητος καὶ ἀμέσως τοῦ δίνουν ὅποιο κοριτσάκι τοῦ ἀρέσει. Κ' ἔτσι βλέπουμε καὶ τὸ ἔλεεινὸ θέαμα ν' ἀρχίζει ἡ γυναίκα τὴ ζωὴ τὴ στιγμή ποῦ ἴσα-ἴσα ὁ ἄντρας τῆς τὴν ἔχει τελειώσει.

ΛΙΚΗ. — Γι' αὐτὸ καὶ τὰ τόσα συζυγικά ναυάγια.

ΦΑΝΗ. — Σὺ ὅμως δὲν ἐπρόφτασες νὰ ναυαγήσεις.

ΛΙΚΗ. — Ὅχι. Ἐγὼ ἤμουν παιδί καὶ χήρεψα τόσο γλήγορα! Ἀλλὰ ἐφύγαμε ἀπὸ τὸ ζήτημα. Τί ἔλεγα; Ἄ, ναι, πῶς ἤθελαν νὰ με παντρεύουν καὶ κάθε μέρα μου πρότειναν καὶ ἀπὸ ἓναν καινούριο γαμπρό. Βαρέθηκα κ' ἀποφάσισα νὰ φύγω, νάρθω δῶ νὰ περάσω τοὺς τρεῖς μῆνες τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ με ὅλη μου τὴν ἡσυχία νὰ συλλογιστῶ πῶς νὰ κανονίσω τὴ ζωὴ καὶ τὸ μέλλον μου. Ξέρεις; εἶχα καὶ ἔχω τὴν ἀπόφαση νὰ μὴ ξαναπαντρευτῶ, ἂν πρῶτα δὲν ἀγαπήσω καὶ νάμαι θετική, πῶς θὰ με ἀγαπήσει κ' ἐκεῖνος ποῦ θὰ πέρω.

ΦΑΝΗ. — Οὐμ, καὶ σοῦ φαίνεται εὐκόλο αὐτό;

ΛΙΚΗ. — Ὅχι, ἴσα-ἴσα ξέρω, πῶς εἶναι ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα πράγματα τοῦ κόσμου, μὰ μὴ με διακόφτεις. Ἦρθα λοιπὸν ἐδῶ καινοκίασα αὐτὴ τὴ χαριτωμένη βίλλα. Τίς πρῶτες ὀχτὼ μέρες τίς πέρασα με τὴν ταχτοποίηση τοῦ σπιτιοῦ, τὸ πιάνο καὶ τὸ κέντημά μου.

ΦΑΝΗ. (Γελῶντας). — Τὴν ὄγδοη ὅμως ἀρχίζει κάποιος εἰδύλλιο με πρόλογο σὰν τὰ ρομάντζα τοῦ Octave Feuillet. Μιὰ συνάντηση μ' ἓναν ἄγνωστο κάτου ἀπὸ τίς πρασινάδες τῶν δέντρων, ἓνας σκύλλος ποῦ τρέχει νὰ δα-

γκάσει τὴν κυρία, ὁ ἄγνωστος ποῦ βάνει σὲ κίνδυνο τὴ ζωὴ του, γιὰ νὰ γείνει σωτῆρας καὶ...

ΛΙΚΗ. — Εἶσαι ἀνυπόφορη. Τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά. Τὴν ὄγδοη—ἀφοῦ ἔτσι τὸ θέλεις— γύριζα ἀπὸ τὸ Κάρδακι, ὅπου κάθε μέρα κατεβαίνα γιὰ τὸ μπάνιο μου, καὶ συνακτῶ ἀπλούστατα ὅ,τι πειὸ Ἀθηναϊκὸ καὶ πειὸ γνωστό, τὸ Νέικο Πλουμιδῆ καὶ τὸ Γεώργιο Πετράκη.

ΦΑΝΗ. (Μ' ἐνδιαφέρο). — Μπᾶ, εἶναι στὴν Κέρκυρα ὁ Πλουμιδῆς;

ΛΙΚΗ. Τὸν γνωρίζεις. Μοῦ μίλησε κάποτε γιὰ σένα καὶ μάλιστα με πολὺν ἐνθουσιασμό. Χορεύατε μιὰ βραδειὰ στῆς Κας...

ΦΑΝΗ. — Λεκιδῆ. Χορεύει ὠραιότατα.

ΛΙΚΗ. — Καὶ κίενος τὰ ἴδια λείει γιὰ σένα. Περιμένει νὰ θυμηθῶ τὴ φραση του γιὰ τὸ χορὸ σου. (Σκέφτεται. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο.) Τὴν ξέχασα.

ΦΑΝΗ. — Ὁ ἄθελος νὰ τὴν ἄκουα.

ΛΙΚΗ. — Τί νὰ σοῦ κάμω; Δὲν τὴ θυμάμαι, μὰ πάντα κάτι γιομάτο θαυμασμό. Λέει, πῶς εἶσαι ἀπὸ τίς λίγες ἀληθινὲς γυναῖκες ποῦ γνώρισε. Μυαλωμένη, χαριτωμένη, σωστὸς ἄνθρωπος,

ΦΑΝΗ. (Σκεπτικιά). — Καὶ σὲ μένα εἶχε ἀφήσει μιὰ βλαδιὰν ἐντύπωση. Ἀλλὰ ξακολούθησε.

ΛΙΚΗ. — Καταλαβαίνεις. Ἐπιφωνήματα, ἐνθουσιασμός, ἡ μιὰ ἐρώτηση πάνου στὴν ἄλλη, ποῦ μένω, ποῦ μένουν. Ἀποτελεσμα! εἴμαστε γειτόνοι. Ἐφυγαν ἀπὸ τὴν Ἀθηναϊκὴ σκόνη, ἦρθαν στὴν Κέρκυρα, ἐνοίκιασαν ἓνα σπιτάκι με γύρω πρασινάδα, ὅπου κατοικοῦν μαζῆ, στὸν Ἀη-Λιά, ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας μακριὰ ἀπὸ δῶ.

ΦΑΝΗ. (Ἀπαγγέλλοντας).

Καὶ νὰ τὴν ἡ Νεράϊδα ποῦ προβάλλει

Στὴ μοναξιά τοὺς ὅλη φῶς καὶ ἀλλή.

ΛΙΚΗ. (Γελῶντας). — Δὲν ἐννοεῖς νὰ ἡσυχάσεις. Βλέπεις, μοῦκοφες τὴ φόρα καὶ τώρα μοῦρχεται δύσκολο νὰ ξακολούθησω.

ΦΑΝΗ. — Γιατί τώρα ἀρχίζει καὶ τὸ πολὺπλοκο.

ΛΙΚΗ. — Ἦρθανε νὰ με βροῦν, τοὺς προσκάλεσα νὰ περνοῦν τὴ βραδειὰ τοὺς στὸν κῆπο μου, κάμαμε μιὰ-δυὸ ἐκδρομὲς μαζῆ καὶ περνούσαμε τὴν ὥρα μας ὠραιότατα, φιλικώτατα, χωρὶς κκιὰ δεύτερη σκέψη.

ΦΑΝΗ. — Σωστοὶ ἦραες!!

ΛΛΙΚΗ. — Τὴν Τρίτη τῆς περασμένης βδομάδας ἀνεβήκαμε κοντόβραχο στὸ λόφο τοῦ Ἄη-Λιᾶ, μιὰ ἀπὸ τίς θυμακσιώτερες τοποθεσίες ποῦ ἔχω ἰδεῖ. Ἀπέναντί μας τὸ Κάστρο τῶν Κορφῶν ζωμένο γύρω μὲ θάλασσα καὶ μπρὸς μας ἑλκῆς μεγάλες, πελώριες, πῶκρυθαν μὲ τὸν ἴσιο τους κάπου-κάπου τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

ΦΑΝΗ. — Μὰ ποῦ ἄρηναν νὰ φαίνεται σὲ ὅλη τῆς τῆ μαγεία ἢ ὁμορφιὰ τῆς Νεραΐδας.

ΛΛΙΚΗ. — Ὁ Πλουμίδης μᾶς ἀπαγγεῖλε τότες στίχους τοῦ Σολομεῦ. Ξέρεις, ἀπαγγέλνει ὠραιότατα. Ἔχει μιὰ φωνὴ μελωδική, οἶστρο πολὺ καὶ τονίζει τόσο σωστά, ποῦ ἡ ἀπαγγελία του σοῦ φαίνεται μουσική. Τὸν κῦταζα κι ὅπως συναντηθήκανε τὰ μάτια μας, εἶχονε τόση φλόγα τὰ δικὰ του! ποῦ μοῦ φάνηκε πῶς σ' ἐμένα ἔλεγε τὰ λόγια:

« Δίχως οὐρα νὰ πνέη φεγγαροβόλωντας »

« Ἡ ἀναλαμπὴ τοῦ φεγγαριοῦ κοντὰ τῆς »

« Συχνότερμε, σὰ νᾶχε ἐπιθυμία »

« Τὰ ποδάρια τὰ θεῖα νὰ τῆς φιλήσῃ. »

ΦΑΝΗ. (Σκεπτικά). — Ὅταν στὴ φυσικὴ ὁρμὴ τῆς καρδιάς ἐ-ωθεῖν ἡ μαγεία τῆς Φύσης μὲ τὸ μεγαλεῖο τῆς Τέχνης, τότες ἡ ἀγάπη ἀγγίζει τὸ Θεῖο.

ΛΛΙΚΗ. — Παρακαλέσαμε κατόπι τὸ Γιώργο Πετράκη νὰ μᾶς τραγουδήσει. Τὸ τραγούδι του θὰ τὸ ξέρεις ἀπὸ τὰ σαλόνια.

ΦΑΝΗ. — Φυσικά.

ΛΛΙΚΗ. — Μὰ κείνη τῆ βραδειά, στὴν ἡσυχία ποῦ γύρω μας ἀπλώνονταν, εἶχε κάπι τὸ ξεχωριστὰ ἀφάνταστο, καὶ δὲν ξέρω γιατί μοῦ φάνηκε πῶς ἦτανε ἓνας ὕμνος, ἓνας ψαλμὸς, ποῦ στρέφονταν ὀλάκαιρος σὲ μένα. Ἀπὸ τὸ σφίξιμο τοῦ χεριοῦ του, ὅταν χωριστήκαμε, κατάλαβα πῶς δὲ γελιώμουν καὶ μοῦ στερεώθηκε ἡ πεποιθήση, πῶς πεῖα δὲν ἤμουν ξένη σὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς δύο.

ΦΑΝΗ. — Οἱ ἀνόητοι! Ἐπρεπε νὰ τὸ εἶχαν προβλέψει, πῶς ἡ πεταλούδα, ὅταν ζυγώνει τὸ φῶς, κιντυνεύει νὰ τῆς καοῦν τὰ φτερά τῆς.

ΛΛΙΚΗ. — Ὅταν ἀνέβηκα στὴν κάμαρά μου, ταραγμένη ὅπως ἤμουν, σοῦγραφα νάρθει. Εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ κάποιον σιμὰ μου, ποῦ νὰ μποροῦσε νὰ μοῦ ζηγήσει τί μέσα μου νοιώθω, ποῦ νὰ μὲ κάμει νὰ ἰδῶ τὸν ἑαυτό μου καὶ νὰ μοῦ πεῖ τί θέλει.

ΦΑΝΗ (Μὲ ἀνησυχία). — Καὶ σὺ ποιὸν προτιμᾶς ἀπὸ τοὺς δύο;

ΛΛΙΚΗ. — Καὶ μήπως ξέρω; Ρωτάω καθημερινὰ τὴ ψυχὴ μου, καὶ δὲ λαβαίνω καμιὰν ἀπάντησι. Μὰ, ἄκου καὶ τὴ συνέχεια. Τὴν ἐπομένη, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ μπάνιο τοῦ βρῖσκω καὶ τοὺς δύο στὸν κῆπο μου, καθισμένους κάτου ἀπὸ τοῦ πλάτανου τῆ σκιά. Καὶ τί νομίζεις, ποῦ μοῦ λένε; Φίλοι ὅπως εἶναι, ὁ ἓνας ἐξηγήθηκε τὴν ἀγάπη του στὸν ἄλλον κι ἀποφάσισαν νὰ μοῦ μιλήσουν μαζῆ καὶ νὰ μοῦ ζητήσουν νὰ διαλέξω τὸν ἓναν ἀπὸ τοὺς δύο ἢ καὶ κανέναν.

ΦΑΝΗ. (Μὲ ἐλαφριὰν εἰρωνεία). — Κάστωρας καὶ Πολυδεύκης, Δάμονας καὶ Φιντίας! Καὶ σὺ τί ἀπάντησες σ' αὐτὴ τῆ ζευγαρωμένη πρότασι;

ΛΛΙΚΗ. — Γιὰ μιὰ στιγμὴ τᾶχασα κατόπι ὅμως εὔρηκα τὴν ἀπαιτούμενη ψυχραιμία καὶ τοὺς εἶπα, πῶς μὲ στέρρησι πεποιθήση μόνο θὰ διάλεγα ἐκεῖνον, ποῦ θὰ μὲ ἀγαποῦσε περισσότερο. Γι' αὐτὸ ὅμως τοὺς ἐζήτησα νὰ μοῦ ἀφήσουν εικοσιδύο μέρες καιρὸ νὰ ψυχολογήσω καὶ κείνους καὶ μένα, ἀλλὰ μὲ ἓναν ὄρο, ποῦ ποτὲ πεῖα δὲ θὰ μοῦ μιλήσουν γιὰ τὴν ἀγάπη τους. Θὰ βλεπώμαστε πάντα ὅπως πρῖν, ἀλλὰ γιὰ τὴν προτασή τους οὔτε λόγος δὲν πρέπει νὰ γίνεσι, διαφορετικὰ ὅποιος ἤθελε μιλήσει, θὰ μ' ἔχανε.

ΦΑΝΗ. — Μὲ ἄλλα λόγια ἐσὺ εἶσαι τῆς σιωπῆς τους τὸ βραβεῖο. Νόστιμοι! Αὐτὰ εἶναι πράματα, ποῦ μονάχα ἢ μοναξιά τῆς ἐξοχῆς μπορεῖ νὰ τὰ ἐμπνεύσει. Τὸν παλιὸ καιρὸ τῶν παραμυθιῶν ἐστελναν οἱ Βασιλοπούλες τὰ παλληκάρια ποῦ ἔλυοναν ἀπ' τὴν ἀγάπη τους γι' αὐτὲς νὰ κάμουν ἀφάνταστα κατορθώματα, γιὰ νὰ τίς ἀποχτήσουν, οὐ ἐφεύρητες καινούρια μέθοδο, φτάνει νὰ ξέρουν νὰ σπαταίουν.

ΛΛΙΚΗ. — Καὶ σοῦ φαίνεται εὐκολο αὐτό;

ΦΑΝΗ. — Λοιπὸν τί ἀπόγεινε; Δὲ λοξοδρόμησε κανένας τους ἀπὸ τὸ χαραγμένο δρόμο;

ΛΛΙΚΗ. Ὅχι. Τοὺς βλέπω κάθε μέρα. Τῆς δύο πρῶτες μέρες ἔρχονταν μαζῆ, τώρα τίς περισσότερες φορές χωριστὰ, φαίνεται πῶς ὁ ἓνας ἀποφεύγει τὸν ἄλλον.

ΦΑΝΗ. — Εἶναι τόσο φυσικό!

ΛΛΙΚΗ. — Ἀλλὰ λόγος ἀγάπης δὲν ἀνεβαίνει πεῖα κανεῖς στὰ χεῖλη τους. Ὁ Πλουμίδης μάλιστα δείχνει μιὰν ἀντοχὴ σχεδὸν προσβλητική. Ἔρχεται μιὰ ὥρα πρῖν ἀπὸ ἀπὸ τὸν Πετράκη καὶ φεύγει, ὅταν ἐκεῖνος φτάσει. Σταματάει ὅμως κάτου ἀπὸ τὰ παράθυρα, ἢ στὸ πλαγινοῦ δωμάτιο

και κρυφακούει. Γι' αυτό έχω πεποιθήση. Ἐλπίζει ἴσως, πῶς ὁ Πετράκης μπορεῖ νὰ παραστρατήσῃ.

ΦΑΝΗ. — Καὶ σὺ πῶς φέρνεσαι μὲ αὐτούς;

ΑΛΙΚΗ. — Ἐγώ, τί νὰ κάμω; Κάποτες πονῶ, μὰ καὶ κάποτες διασκεδάζω μὲ αὐτὸ τὸ παιγνίδι. Μονάχα πῶς γιὰ νὰ τοὺς ἀναγκάσω νὰ μιλήσουν ἢ ὁ ἓνας ἢ ὁ ἄλλος καὶ νὰ τελειώσῃ σὺτὴ ἢ φοβερὴ ἀγωνία. αὐτὸ τὸ ἄλυτο πρόβλημα φέρνομαι ἀρετὰ φιλάρεσχα μαζὴ τοὺς.

ΦΑΝΗ. — Ὅταν εἶναι κ' οἱ δυὸ μαζῆ;

ΑΛΙΚΗ. — Πάντα.

ΦΑΝΗ. — Μὰ σὲ τί φοβερὴ δοκιμασία τοὺς ἔχεις βάλει!

ΑΛΙΚΗ. Βρίσκεις; Μὰ ἀφοῦ πρόκειται νὰ μὲ ἀποχτήσουν κρατῶντας λιγάκι τὸν ἑαυτὸ τοὺς.

ΦΑΝΗ. — Κι' ἂν καταφέρουν κ' οἱ δυὸ νὰ κερδίσουν, τότες;

ΑΛΙΚΗ. (Σκεφτικὰ) Ἦτότες... οὔτε γὼ δὲν ξέρω.

(Ἀκούεται νὰ σπυρναίει τὸ κουδούνι τῆς θύρας τοῦ κήπου, ἢ Ἄλικη κυττάζει πίσω ἀπὸ τὸ μπερντέ.)

ΑΛΙΚΗ. Εἶναι ὁ Πλουμιδῆς. Θέλεις νὰ τὸν ἴδεῖς, ἢ προτιμᾷς νὰ διασκεδάσεις, χωρὶς νὰ φαίνεσαι;

ΦΑΝΗ. (Μὲ ἐλαφρῖα ταραχὴ) — Τὸ δεύτερο. Περνάω στὴν κρεββατοκάμαρά σου κ' ἀπὸ κεῖ θὰ σᾶς ἀκούω. Μὴν πεῖς, πῶς εἶμαι δῶ.

ΑΛΙΚΗ. Σύμφωνες· κάμε γλήγορα, γιὰτὶ ἀνεβαίνει.

(Ἡ Φανὴ μπαίνει στὴν κρεββατοκάμαρα, ἐνῶ ὁ Πλουμιδῆς περνᾷ ἐντὸ σαλόνι ἀπὸ τὴ θύρα τοῦ γραφείου.)

ΣΚΗΝΗ Β΄

ΠΛΟΥΜΙΔΗΣ. — (Τριανταδύο χρόνων καλοκαμωμένος, καλοντυμένος, μὲ ὕφος καλοκαθρεμμένου ἀνθρώπου, δίνει τὸ χέρι στὴν Ἄλικη μ' ἐλαφρῖαν ὑπόκληση.) Κυρία μου, μήπως σᾶς ἐνοχλῶ;

ΑΛΙΚΗ. — Καθόλου, τὸ ἐναντίο, μοῦ κάνετε εὐχαρίστηση ἢ μοναξιά μὲ βαραίνει. Καθῆστε.

ΠΛΟΥΜΙΔΗΣ. Ἐνῶ κάθεται. — Δὲ σᾶς ἀρέσει νὰ μένετε μονάχη μὲ τὸν ἑαυτὸ σας; Γιὰ μένα οἱ στιγμὲς ἐκεῖνες εἶναι ἀπὸ τίς καλύτερες.

ΑΛΙΚΗ. — Αὐτὸ σημαίνει, πῶς θᾶχετε πολλοὺς λόγους νᾶστε ἐνθουσιασμένος ἀπ' ὅ,τι ἀνακαλύψετε μέσα σας.

ΠΛΟΥΜΙΔΗΣ. — Ὅχι, Κυρία, ἀλλὰ μοῦ ἀρέσει νὰ ξατρέγω μερικά ὄνειρατα ποῦ φεύγουν. Κάποτε νομίζω, πῶς μπορῶ νὰ τὰ πιάσω, κάποτε πάλι πιστεύω πῶς τὰ κρατῶ. Εἶναι κί αὐτὴ ἡ ψυχικὴ κατάσταση μιὰ γλυ-

καπτή ἀναγκασία. φαίνεται, στὸν ὄργανισμό μου.

ΑΛΙΚΗ. — Ξέρετε, ποῦ ἔλαβα ἓνα γράμμα ἀπὸ τὴ φίλη μου τὴ Φανή; Ἴσως νὰ τὴν ἔχουμε δῶ σὲ λίγες μέρες.

ΠΛΟΥΜΙΔΗΣ. — Πολὺ μὲ εὐχαριστεῖ αὐτὸ ποῦ μοῦ λέτε. Μονάχα μιὰ φορὰ κουβέντιασα μαζῆ τῆς, μὰ πιστεύω πῶς εἶδα μέσα τῆς ὀλάκαιρους κόσμους.

ΑΛΙΚΗ. — Ἐχετε δίκιο, εἶναι γιομάτη χάρες.

ΠΛΟΥΜΙΔΗΣ. — Νὰ σᾶς πῶ καὶ κάτι, ποῦ δὲ σᾶς τῶπα ποτέ. Τὴν ἐπομένῃ ἐκείνου τοῦ χοροῦ, ποῦ τὴν πρωτοεῖδα, θυμᾶμαι, ποῦ μὲ εἶχε κυριέψει ὀλάκαιρον ἢ ἐπιθυμία νὰ τὴν ξαναἰδῶ. Καὶ πῆγαινα ποτέ δῶ, ποτε κεῖ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὴν συναντήσω. Τὸ γιὰτὶ δὲν τὸ ξέρω, μὰ δὲν τὴν ξανάεἶδα. Θᾶτανε, φαίνεται, κί αὐτὸ ἓνα ἀπὸ τ' ἄπιστα ὄνειρά μου, ποῦ δὲν κατᾶφερα, καθὼς λέει ὁ ποιητής. ψηλαφητὰ νὰ πιάσω.

ΑΛΙΚΗ. (Μὲ ὕφος φιλάρεσκο.) — Δὲν πιστεύω νὰ ἤρθατε νὰ μὲ ἰδῆτε, γιὰ νὰ μοῦ μιλήσετε ἀδιάκοπα γιὰ τὴ φίλη μου.

ΠΛΟΥΜΙΔΗΣ. — Ὅχι, σεῖς μοῦ φέρατε αὐτὴν τὴν κουβέντα. (Πλησιάζει στὸ πιάνο καὶ κυττάζει τὸ ἀνοιχτὸ τετράδιο τῆς μουσικῆς.) Συναῖτες τοῦ Μπετόβεν παίζετε;

ΑΛΙΚΗ. — Μὲ παρακάλεσε ὁ Κορ Πετράκης νὰ τοῦ τίς παίξω, ἔχει ἀδυναμία στὸν Μπετόβεν καὶ γιὰ νὰ μὴ τοῦ χαλάσω χατήρι...

ΠΛΟΥΜΙΔΗΣ. (Δείχνοντας ἀδιαφορία, ἐνῶ κάποιο κλείσιμο τῶν ματιῶν του φανέρωσε δυσαρέσκεια.) Εἶστε πολὺ περιποιητικιά, εἶναι κί αὐτὸ μιὰ ἀπὸ τίς πολλὲς σας χάρες. Καὶ γιὰ νὰ εὐχαριστήσετε μένα, δὲν ὑπάρχει τίποτα, ποῦ νὰ μπορεῖτε νὰ κάμετε;

ΑΛΙΚΗ. (Γελῶντας καὶ κυττάζωντάς τον κατάμματα.) — Νὰ σᾶς πῶ τὴν τύχη σας, θέλετε;

ΠΛΟΥΜΙΔΗΣ. — Τὴν τύχη μου ν' ἀκούσω ἀπὸ σᾶς; καὶ τί ἄλλο μπορῶ νὰ θέλω;

ΑΛΙΚΗ. — Δόστε μοῦ τὸ χέρι σας.

(Ὁ Πλουμιδῆς ζυγώνει καὶ τῆς δίνει τὸ χέρι. Ἡ Ἄλικη τὸ παίρνει μὲ τὸ κάτασπρο, διάφανο, χεράκι τῆς. Τὸ φέρνει σιμὰ στὰ μάτια τῆς, γιὰ νὰ παρατηρήσῃ καλύτερα κ' ἢ πνοὴ τῆς σ' αὐτὸ τὸ κίνημα περνᾷ ὀλάκαιρη ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του. Ὁ Πλουμιδῆς συγκρατεῖ μιὰ μυστικὴν ἀνατριχίλα.)

ΑΛΙΚΗ. — Εἶστε ἐρωτευμένος.

ΠΛΟΥΜΙΔΗΣ. — Σπουδαία ἀνακάλυψη! Τί ἄλλο;

ΑΛΙΚΗ. (Κρατώντας του πάντα το χέρι.) — Έχετε ένα χαραχτήρα δυνατό, ω πόσο δυνατό! κάνει φόβο. Μάντεψα:

ΠΛΟΥΜΙΔΗΣ. — Ναι. Δέ μοιάζω καθόλου με ήφαιστειο. Τά αίστήματά μου είναι σαν τή σπιθα τή σκεπασμένη με στάχτη. Άλλά τὰ ντύνω στ' άπόδαθα τής ψυχής μου με τόσην όμορφιά! Τί άλλο άκόμα;

ΑΛΙΚΗ. — Σάς βλέπω σ' ένα μέλλον λιγάκι μακρυσμένο τριγυρισμένον από μιá γυναίκα, που θά σάς είναι τρομερά άφωσιωμένη. Θάστε σεΐς ό Θεός της, — έτσι θέλετε σεΐς ν' άγαπηθήτε! — κι από δυό-τρία παιδάκια ζωηρά, τρελλούτσικα και μ' έξυπνότατο μουτρακι.

ΠΛΟΥΜΙΔΗΣ. (Γελάει.) — Και τί άλλο άκόμα θά μου προμαντέψετε, χαριτωμένη μάντισσα;

ΑΛΙΚΗ. (Έπίσης γελάει.) — Τί άλλο θέλετε; Νά σάς ιδώ και παπού με μιá σκουφίτσα στο κεφάλι και μ' ένα μεγάλο, κόκκινο, μεταξωτό, μαντήλι πάντα σταματημένο στη μύτη;

ΠΛΟΥΜΙΔΗΣ. (Τραβιώντας το χέρι από τό φόβο, μη δέ μπορέσει νά κρατήσει τόν έαυτό του.) — "Ω όχι, σάς παρακαλώ, δέ θέλω νά με φανταστήτε έτσι. (Μικρή σιωπή. "Επειτα από λίγα δευτερόλεπτα άμηχανίας.)

ΑΛΙΚΗ. (Σά νά μιλάει γι' αυτήν μονάχα.) — Τί όμορφα που είναι δώ στην έξοχή! Σαναθρίσκει κανείς τόν έαυτό του έπειτα που νόμιζε πώς είχε πλανηθεί μέσα σέ πόλη.

ΠΛΟΥΜΙΔΗΣ. — Σέ μένα τό λέτε; Μ' άν είναι κάποιος που μανιωμένα αγαπάει τή φύση, εκείνος είμαι γώ. Δέντρα, θάλασσα, ουρανός, χορτάρι, όλα κάτι μου ψιθυρίζουν, όλα κάτι μου λένε. Είμαι άχόρταγος γιά τ' αυγινό τραγοῦδι τών πουλιών, γιά τό μεσημεριανό μουρμούρισμα τών δέντρων, όταν τό άγεράκι τούς άργοσαλεύει τά φύλλα, γιά τόν άστροφωτισμένον άσυγνέφιαστον ουρανό. Τί σάς έλεγα πριν; που αυτές είναι οι καλήτερες στιγμές μου. Μά κάποτες κιόλας ή μοναξιά μου πλακώνει τό στήθος και τότες είναι οι μαυρες μου ώρες, είναι οι στιγμές οι γιοματές θλίψη, γιανι τότες ξυπνάει μέσα μου τό προαιστήμα του πόνου.

ΑΛΙΚΗ. (Χαμηλόφωνα.) — Πονείτε;

ΠΛΟΥΜΙΔΗΣ. (Τήν κυττάζει με τρυφερότητα, κάτι θέλει νά πει, μά σταματάει. Πειό ψυχρά.) — Και ποιός δέν πονεί; Άλλ' αυτά δέ σάς ενδιαφέρουν σάς. Σεΐς είστε ή ίδια ή ζωή, τό χαμόγελο, σεΐς ξέρετε νά κρατείτε άκόμα και τὰ κουρέλλια τής χαράς, που ξέμειναν — ποιός ξέρει πώς — σέ κάποια χείλια.

ΑΛΙΚΗ. — Τόσο μεγάλη είναι ή δύνημή μου.

ΠΛΟΥΜΙΔΗΣ. (Τέλεια ψυχρά τώρα.) — Άν θέλετε νά τή μεταχειριστήτε. (Άκούεται τό κουδούνι τής όξώπορτας. Ό Πλουμίδης σκάνεται.) Άρκετά σάς ζάλισα. Πριν φύγω. θά σάς ζητήσω τήν άδεια νά κοψω ένα-δυό κόκκινα ρόδα, που βρίσκονται σιμά στη σκάλα σας.

ΑΛΙΚΗ. (Δίνοντάς του τό χέρι.) Δικά σας πάρτε όσα θέλετε.

(Ένώ φεύγει ό Πλουμίδης απαντείται με τόν Πετρακή. χαιρετιούνται φιλικά κι' ό Πετρακής μπαίνει μέσα στο σαλόνι.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. (Τριανταδυό χρόνων, ψηλός, με κάτι άποφασιστικό κ' ενεργητικό στη μορφή. Τ' άραιότερό του είναι τὰ ματια, όλόμαυρα, γιομάτα τρυφεράδα κ' έξυπνάδα στον ίδιον καιρό. Μόλις μπει, ζητάει με τό βλέμμα τήν Άλίκη, τή ζυώνει και τής φιλεί τό χέρι.) — Μου επιτρέπετε νά σάς κάμω συντροφιά;

ΑΛΙΚΗ. — Σάς παρακαλώ μέλιστα.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. (Κάθεται.) — Πώς περάσαμε τήν ήμέρα μας;

ΑΛΙΚΗ. — Με Άνατολίτικο ροχατί. Δέν έκαμα τίποτα.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Δέν έδώσατε ούτε μιá ματιά στον Μπετόθεν μου;

ΑΛΙΚΗ. — Ούτε.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. (Παρατηρώντας τό κέντημά της.) — Και τό κέντημά σας στην ίδια θέση' ούτε μπρός, ούτε πίσω.

ΑΛΙΚΗ. — Δέν είχα χέρι.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Μπορώ νά ρωτήσω τό γιατί;

ΑΛΙΚΗ. — Προτίμησα νά μείνω ξαπλωμένη έδώ που με βλέπετε με μοναδική συντροφιά τή σκέψη μου.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Αυτή ήθελα νά ξερα' δέ θά μου τήν πεΐτε;

ΑΛΙΚΗ. — "Οχι, τήν κρατάω γιά τόν έαυτό μου.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Πώ, πώ, φιλαργυρία! Άλλά δέν έχετε άδικο, είναι τόσο πολύτιμη μιá σκέψη δική σας, άφου είναι μέρος, — ίσως τό μεγαλύτερο — του έαυτού σας. Όλόκαιρος θησαυρός, και γώ ό ανόητος νά σάς ζητάω νά τόν άντικρύσω. Βλέπετε, δέ φοβοῦμαι ούτε τό θάμπωμα τών ματιών μου.

ΑΛΙΚΗ. — Κι' άν σάς έλεγα, πώς ή σκέψη μου αυτή, που σεΐς με τή φαντασία σας τή ντύσατε με τόση ποίηση, δέν άξίζει τίποτα, άν σάς έλεγα λόγου χάρη, που σκεφτόμουνα, πώς νά ραφτεί μιá μου καινούρια καλοκαιρινή τουαλέττα;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Θά σάς πίστευα μιá. Γύρω από τό ράψιμο τής τουα-

λέττα; θά φώλιαζε και κάποιος άλλος πόθος άπκαλώτερος κι από τὸ διαφανέστερο μετᾶξι.

ΑΔΙΚΗ. (Γελώντας.) — Μήπως γράφετε στίχους;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Δὲν τοὺς γράφω, τοὺς ζω. Γι' αὐτὸ μου φτάνει νὰ σᾶς βλέπω

ΑΔΙΚΗ. — Προσέχτε!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Εἶμαι ὅλος προσοχή, μὲ βλέπετε. Ἀπαντᾶω μονάχα στὴν ἐρώτηση ποὺ μου κανετε. Δὲν πιστεύω νὰ θέλετε ν' ἀπαντᾶω μὲ φέματα.

ΑΔΙΚΗ. — Ὅχι, ἀλλὰ και νὰ μὴ λησμονᾶτε μία μας συμφωνία.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Μὰ τίποτε ἄλλο δὲν κάνω, παρὰ νὰ τὴ θυμᾶμαι αὐτὴν τὴ συμφωνία. Ὅταν ἤμουν μικρούλης, γιὰ νὰ κάθωμαι φρόνιμα, μὲ φοβέριζαν μὲ τὸν Μπαμπούλα. Ἐκάναν ἕναν ψεύτικον ἀπαίσιον ἄνθρωπο και μου λέγανε, πῶς ἂν δὲν ἠσυχάσω θά μὲ πάρει μαζὶ του σὲ κάποιαν ὀλοσκότεινη σπηλιά. Τώρα σεῖς μὲ φοβερίζετε μ' ἕναν ἀγριώτερον Μπαμπούλα. Και τότες ἤμουν παιδί, ἐνῶ τώρα εἶμαι ἄντρας!

ΑΔΙΚΗ. (Γιὰ νὰ ἀλλάξει κουβέντα.) — Τί ὁμορφα ποὺ ἦτανε φῆς στὴ βάρκα! Ὁ κύριος Πλουμίδης ἔλαθε μιὰν λαμπρὴν ἰδέα νὰ μᾶς προτείνει νὰ περᾶσουμε τὴ βραδειά στὴ θάλασσα.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Σᾶς ἄρεσε;

ΑΔΙΚΗ. — Ὁ ναί, πολύ. Ἦτανε μιὰ τόσο γλυκειὰ βραδειά· ἡ θάλασσα ἤσυχη ἤσυχη, και διάφανη ὡς καθρέφτης· θάλεγε κανεῖς, πῶς ἦτανε κρίμα ποὺ τῆς χαλούσαμε μὲ τὸ κουπί τὴν ἀταραξία τῆς. Και τὸ φεγγάρι ποὺ μὲ τὸ φῶς του τὴν ἔλουζε και χρύσωνε τίς πράσινες πλαγιές τοῦ Καρδακιού! Δὲ βρίσκετε πῶς ἦτανε τὸ θέαμα γιομάτο μεγαλοπρέπεια;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ναί!

ΑΔΙΚΗ. — Τί ψυχρὰ ποὺ τῶπατε!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Πῶς ἠθέλατε νὰ τὸ πῶ;

ΑΔΙΚΗ. — Ὅπως μιλεῖτε, ὅταν αἰστάνεστε γιὰ κάτι ἀληθινὸν ἐνθουσιασμό.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Μὲ ἄλλα λόγια μου ζητᾶτε νὰ σᾶς φανερώσω ὀλάκαιρο τὸν ἐσωτερικὸν ἄνθρωπο. Ἀφοῦ τὸ θέλετε, ναί, μου ἄρεσε ἡ χτεσινοβράδυνη ἄρμονία, μὰ τὴν ἔβλεπα μὲ πολὺ διαφορετικὰ μάτια ἀπὸ τὰ δικὰ σας. Σᾶς, ἡ ἀσύγχριτη ὁμορφιά, ποὺ σκόρπιζαν ὅλα γύρω σας, σᾶς νανοῦριζε μὲ ὄνει-

ρατα χαρᾶς, σᾶς ἔκανε νὰ βλέπετε τὴ ζωὴ, ὅπως τὴν πλάθει ἡ παιδιάστικη ἀκόμα φαντασία σας, ὅπως τὴν ποθεῖ ἡ ἀγνή ψυχὴ σας, γιομάτη ὁμορφιά, ἄρμονία και γαλήνη. Και ξικουράζονταν ἡ ματιὰ σας θωρώντας τὸ ἀπαλὸ τὸ κύμα. Ἐγὼ ὅμως στὸ θέμα ἐκεῖνο αἰστάνομουν νὰ μὲ συνεπαίρνει μιὰ ἀόριστη μελαγχολία, κάτι ποὺ ἔμοιαζε μὲ ἡδονή, μὰ και μὲ πόνο, κάτι ποὺ ἔσπρωχνε τὰ χεῖλια στὸ χυμώγελο και τὸ μάτι στὸ δάκρυ. Τὸ φεγγάρι δὲν ἔλουζε μόνο τίς πλαγιές τοῦ Καρδακιού, περιζωνε και σᾶς ὀλάκαιρη, σὰ μέσα σὲ μιὰν ὀλόχρυση κορνίζα—και τ' εἶναι ἡ φύση χωρὶς τὴν παρουσία σας; και μου φραίνεσατε πειὸ ἄσπρη ἀπὸ τὸν κρίνο, πειὸ μαλακίᾳ ἀπὸ τὸ γνοῦδι, πειὸ αἰθέρια ἀπὸ τὸν ἀπᾶνου μας οὐρανό. Κι' ἀνέβαινε στὰ χεῖλια μου μιὰ προσευκὴ μπροστὰ σας, μὰ τὴ σταματοῦσε ἡ λαχτάρα ἐκεῖνου ποὺ τρέμει μὴν τοῦ ξεφύγει ἀπὸ τὰ χέρια ἀνεπᾶντεχοῦ θησαυρός.

ΑΔΙΚΗ. (Συγκινημένη) — Μὴν προχωρεῖστε.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. (Τὴν πλησιάζει.) Ὅχι θὰ προχωρήσω, τὸ θελήσατε, μὲ σπρώξατε και δὲ μπορῶ πειὰ νὰ κρατηθῶ, εἶμαι ἄνθρωπος. Μὴ μου ζητᾶτε ὑπερᾶνθρωπες προσπάθειες. Εἶναι κι' ἡ ἀγάπη ὡς τὸ δέντρο, ποὺ ὅταν ἡ φύση τὸ σπρώχνει νὰ γιγαντωθεῖ, δὲν ὑπάρχει πειὰ κανένα ἐμπόδιο μπροστὰ του! Τρυπᾶει και τοὺς τοίχους, ἐνὸς κάστρου. Κ' ἡ δική μου ἡ ἀγάπη εἶναι τέτοια. Σὲ ἀγαπῶ, Ἀλίκτ, μὲ ὅλην τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς μου, ποὺ τὴν κύριεφες ὀλάκαιρη και τόπος μέσα τῆς δὲ μένει γιὰ τίποτε ἄλλο, ναί, σ' ἀγαπῶ και σ' τὸ φωνάζω, δὲν εἶμαι ἀπὸ κεινοὺς ποὺ σωπνίνουν.

ΑΔΙΚΗ. — Ὅχι, σῶπα... μὴ λησμονεῖς τὴ συμφωνία μας... σ' αὐτὸν τὸν τρόπο μὲ χάνεις.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. (Ἐχει ζυγώσει τέλεια τῆς παίρνει τὰ δυὸ χέρια και φιλῶντας τα μὲ πάθος.) — Φεύγω γιὰ πάντα, μὰ σοῦ ἀρίνω πίσω μου τὴ δύναμη τῆς ἀγάπης μου, τὸ μεγαλεῖο τοῦ πόθου μου, τοῦ πόνου μου τὸ βογγητό.

ΑΔΙΚΗ. (Νικημένη μὲ χαμώγελο ποὺ δείχνει μιὰν ἐσωτερικὴ ἀνακούφιση και χαρὰ, γέρνει στὴν ἀγκαλιά του τὸ κεφάλι, ψιθυρίζοντας σιγά, σιγά, ὡστε μόλις ν' ἀκούεται.) — Γιῶργο, σὲ λατρεύω!

ΣΚΗΝΗ Δ΄

ΠΛΟΥΜΙΔΗΣ. (Μπαίνοντας.) — Ἡ Νίκη εἶναι δική μου. (Σταματᾶ ἀπότομα, βλέπωντας τὴν Ἀλίκη στὴν ἀγκαλιά τοῦ Γιῶργου). Κι' ὅμως συμφωνήσαμε ποὺ κείνος ποὺ δὲ θά μιλοῦσε, θ' ἀγαποῦσε περισσότερο και τότες...

ΑΔΙΚΗ (Διακόφτωντας.) — Έσείς, μπορεί ν' αγαπάτε περισσότερο, αλλά ο Γιώργος ξέρει ν' αγαπάει καλλίτερα.

ΠΛΟΥΜΙΔΗΣ. — Μὲ συγχωρεῖτε. (Γυρίζει γιὰ νὰ φύγει.)

ΑΔΙΚΗ. (Τὸν σταματᾷ.) — Μὴ φεύγετε, Κύριε Πλουμίδη. θὰ μὲ δυσαρ-
στούσατε φανερά. Ἔχω ἐδῶ μιὰ φίλη, ποῦ σεῖς θὰ μὲ βοηθήσετε νὰ μὴ
βαρεθεῖ μαζὶ μᾶς. (Ἀνοίγει τὴ θύρα τῆς κρεβατοκάμαρας καὶ φαίνεται ἡ Φανή.)

ΑΔΙΚΗ. (Στὴ Φανὴ δείχνοντας τὸ Γιώργο.) — Ὁ ἀρχαβωνιαστικός μου. Μὲ τὸν
Κον Πλουμίδη γνωρίζετε. (Ἐνῶ ἡ Φανὴ χαιρετᾷ καὶ συγχάρεται τὸν Κον Πετράκη.)

ΑΔΙΚΗ. (Χαμηλόφωνα στὸν Κον Πλουμίδη.) — Νὰ μὲ ποιᾶν θ' ἀληθέψει ἡ
χειρομαντεία μου. Ἡ Φανὴ προτιμᾷ ἐκείνους, ποῦ ἀγαποῦν περισσότερο.

ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

ΣΕΡΒΙΚΗ ΣΟΦΙΑ

Ἡ ζωὴ δίνει σὲ κάθε σκλάβο ἓνα ἄδειο ποτήρι, γιὰ νὰ τὸ γεμίσει ἢ μὲ
δάκρυα ἢ μ' ἐλπίδες.

Ἡ ζωὴ ἔχει μεταξένια φτερά, ἀλλὰ ὁ θάνατος μεταχειρίζεται σιδερένια
ψαλίδια.

Κάθε οἰκονομία στὴν ὀμιλία, ἀλλὰ ὄχι στὴ σκέψη.

Ἡ γέννησή μας εἶναι ἓνα μίγμα ἡδονῆς καὶ πόνου· ὁ πόνος ἀγιάζει τὴν
ἡδονή.

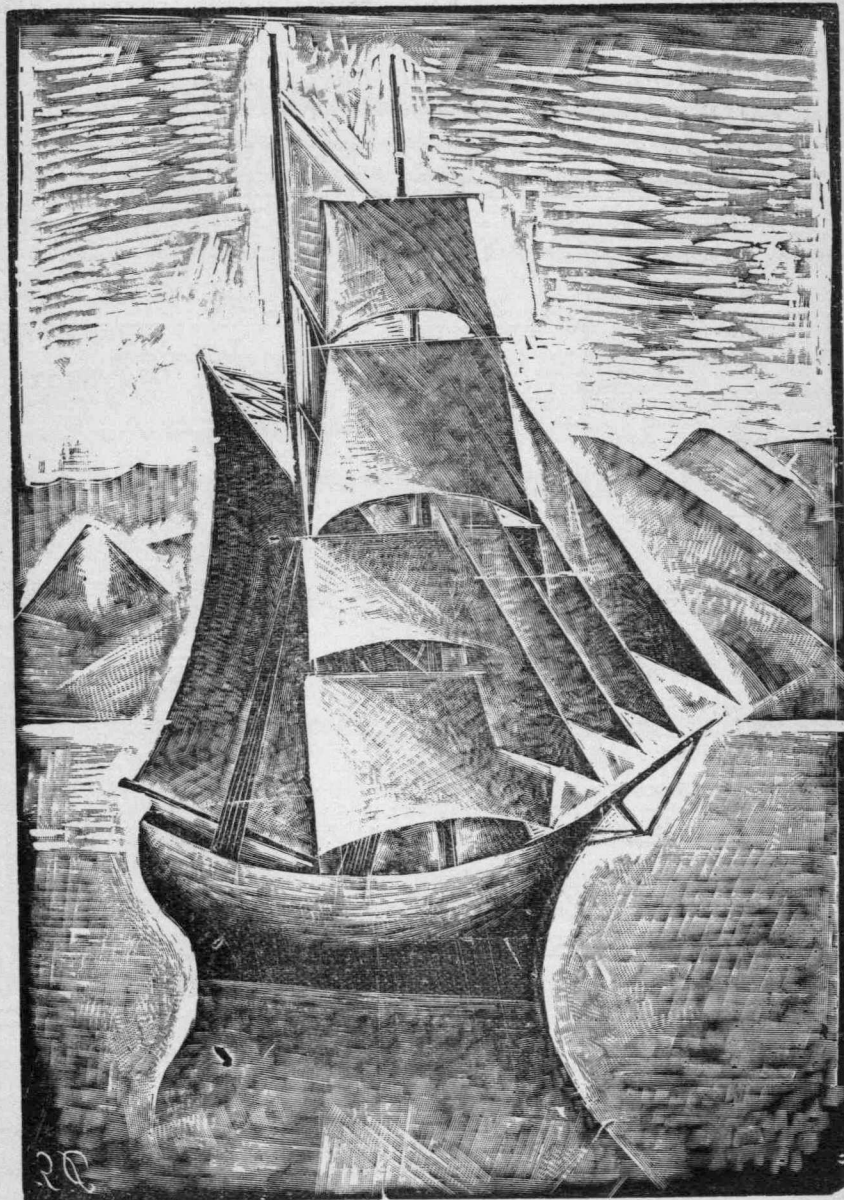
Τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ κάνει νὰ φαίνεται μεγαλειότερη τοῦ κοιμητήριου ἡ
ἡσυχία· τὸ φῶς τοῦ ἡλίου μεγαλώνει τὸ θόρυβο τῆς ἀγορᾶς.

Ὁ Θεὸς καὶ ἡ μητέρα ἔκαμαν τὸν ἴδιο καιρὸ ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου τὴν ἴδιαν
ἐρώτηση: «Ὡς πότε θὰ ξεκολουθεῖς νὰ συγχωρεῖς τὰ παιδιὰ σου;»

Ἐνας λύκος, ποῦ τὸν ἐρωτήσανε πότε θὰ πάψει νὰ σκοτόνει ἀρνάκια,
ἀπάντησε: «Ὅταν οἱ ἄνθρωποι πάψουν νὰ σκοτόνουν ἀνθρώπους.»

Θωρῶντας τὰ μάτια σου σὲ γνωρίζω λίγο, ἀκούοντας τὴ φωνὴ σου σὲ
γνωρίζω περισσότερο, βλέποντας τὰ ἔργα σου σὲ γνωρίζω ὀλάκερον.

Τὰ μάτια μας εἶναι τὰ παράθυρα τῆς ψυχῆς μας, ἡ ὑπακρισία εἶναι ὁ
μπερντές ποῦ τὰ σκεπάζει.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Δ. ΓΡΑΜΜΗ

ΕΙΡΗΝΗΣ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

GUERRA

Disse la Gloria un dì: — Meco procedi!
fra la mitraglia e il rombo dei cannoni,
dove gli imberbi eroi saziarsi vedi
nel sangue dei fratelli a terra proni.
Gli occhi rapiti in estasi grandiosa
fisi al fulgente aspetto mio sublime,
offrono il petto e l'alma ardimentosa
alla fiamma che annienta e che redime.
Ma non di gloria l'ideal corona
fra l'orrendo gridio della battaglia
trovai, ma solo gemiti e dolore;
fra i cadaveri e il lezzo empio risuona
gracchiar di corvi, cui bieca s'agguaglia
l'umanità col riso schernitore.

(Traduzione.)

BRUNO DUCATI

ΓΟΕΤΗΕ

Ο ΕΡΜΑΝΝΟΣ ΚΑΙ Η ΔΩΡΟΘΕΑ

ΕΥΤΕΡΠΗ

Μάννα καὶ γιός.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο.)

Τέτοιες κοιθέντες ἐκάναν οἱ ἄντρες, κί ὡς τόσο ἡ μητέρα
 Πῆγε τὸ γιὸ νὰ ζητήσει στὸν πέτρινο πρῶτα τὸ μπάγκο,
 Μπρὸς στὸ σπίτι τους ὅπου συνήθως ἐκάθιζε ὁ νέος,
 Κί ὅταν ἐκεῖ δὲν τὸν βρῆκε στοὺς σταύλους ἐπῆε νὰ τηράξει
 Μὴν τὰ λαμπρὰ τὰ φαριά, τὰ βαρβᾶτα, ἐσυγύριζε ὁ ἴδιος,
 Ποῦ τὰ ἐφρόντιζε μόνος καὶ τᾶχε ἀγοράσει πουλάρια.
 Κ' εἶπε τότες ὁ δούλος: — «Ὁ Ἑρμᾶννος ἐβγήκε στὸν κῆπο.»
 Γλίγωρα διάβηκε ἡ μάννα τὲς δυὸ τὲς αὐλές, τὲς μεγάλες,
 Ἄφηκε πίσω τὸ στάβλο καὶ τοὺς ἀχυρῶνες τοὺς στέριους,
 Ἦρθε στὸν κῆπο ποῦ ὡς πέρα, ὡς τὰ τεῖχη ἀπλονότου τῆς χώρας,
 Τὸν ἐπροσπέρασε, κάθε βλαστὸ μὲ καμάρι θωρῶντας,
 Σιάνοντας κάποια διχάλα ἀπὸ αὐτὲς ποῦ βαστοῦσαν τοὺς κλώνους
 Τῆς ἀγλαδιᾶς, τοὺς βαρειούς, καὶ κατάφορτους κλάδους μὲ μῆλα,
 Καὶ ἀπ' τὰ γολὰ θυμωμένα κραμπιὰ κάποια κάμπια πετῶντας,
 (Τὶ μιὰ δουλεύτρα γυναῖκα δὲν κάνει οὔτε βῆμα τοῦ κάκου,)
 Κ' ἦτανε τώρα φτασμένη στὴν ἄκρη τοῦ κήπου, στὴ σκιάδα,
 Ὅπου ἐπλεκότου τ' ἀγιοκλημα, ἀλλὰ τὸν ὑγιό τῆς δὲν εἶδε
 Μῆτε κ' ἐκεῖ, κατὰ πῶς πουθενὰ δὲν τὸν ἤυρε στὸν κῆπο.
 Μὰ ἦταν μονάχα ἀμπωμένη ἡ μικρὴ ἡ πορτοποῦλα, ποῦ σ' ἄλλα
 Χρόνια, γιὰ χάρη, ἀπ' τὴ σκιάδα ὁ παπποῦς, ὁ τοπάρχης ὁ τίμιος
 Εἶχε μπορέσει ν' ἀνοίξει στὸ ἴδιο τὸ τεῖχος τῆς χώρας.
 Καὶ τὴ στιμμένη τῆ σοῦδα καλόβολα ἐδιάβηκε τότες
 Κ' ἦρθε στὸ ὀρθὸ τὸ ὁρομὶ τοῦ ἀμπελιοῦ, ποῦ, φραγμένο ἀναγύρου,
 Δίπλα στὸ ὁρόμο ἀπλονότου στὴ ράχη γυρτὸ πρὸς τὸν ἥλιο,
 Ὅλο τὸ ἀνέβηκε κί ὅπως ἐπέρνα χαιράμενη ἐθῶρει

Τὰ μεστωμένα σταφύλια ποῦ ἐκρύβουνταν μὲλις στὰ φύλλα.
 Μιὰ περγουλιὰ στεγασμένη, ψηλὴ κ' ἰσκερὴ, ἦταν στὴ μέση,
 Ὅπου ἀνεβαῖναν σκαλιὰ καμωμένα ἀπὸ ἀδοῦλευτες πλάκες,
 Καὶ μέσα ἐκεῖ ραζακιά καὶ μοσκάτα ἀπὸ πάνου ἐκρεμόνταν,
 Κί ἄλλα σταφύλια μεγάλα πολὺ μπλαβοκόκκινα ἀνάμα,
 Ὅλα μὲ νοῦ φυτεμένα, στολίδια τῆς τόβλας τῶν ξένων.
 Μὰ στ' ἀποδέλοιπα μέρη τὰ κούρβουλα ἐντύναν τὴ ράχη,
 Κ' εἶχαν μικρότερες ρῶγες, ποῦ ἐκάναν τὸ ἐξαίσιο κρασάκι.
 Καὶ τὸ χινόπωρο κί ὅλα ἀπ' τὰ τώρα ἐχαιρότου περνώντας
 Καὶ τὴ χαρμόσυνη μέρα, ποῦ ὁ τόπος γιορτάζοντας ὅλος,
 Κάνει κρασί, καὶ τρυᾶ, καὶ τὸ μούστο φυλᾶ στὰ βαγένια,
 Πυροτεχνήματα ὀλοῦθε βροντοῦν καὶ τὸ βράδυ ζαστράφτου
 Σ' ὅλα τὰ πέρατα, κ' ἔτσι τὸ πλιὸ ὄμορφο ὄωρο ἔχει δόξα.
 Μὰ ἀνυσηχώτερη ἐπήγαινε, ἀφοῦ τὸν Ἑρμᾶννο εἶχε κ' ἔραξει
 Δυὸ φορὲς τρεῖς καὶ μονάχα ὁ ἀντίλαλος εἶχε ἀπαντήσει,
 Ποῦ πολλαπλὸς ἀνηχοῦσε ἀπ' τοὺς πύργους τῆς χώρας, καὶ λάλος.
 Ἦταν παράξενο τόσο τὸ γιὸ νὰ ζητᾶ, τί ποτέ του
 Δὲν ἐξεμάκρανε ποῦ ἦταν τῆς ἔλεγε πάντα, γιὰ νᾶναι
 Εἰγνοιαστὴ ἡ μάννα ἡ καλὴ, καὶ στὸ νοῦ νὰ μὴ βάζει τὸ ἐνάντιο.
 Μὰ ἔλπιζε πάντοτε ἀκόμα νὰ βρεῖ τὸν Ἑρμᾶννο στὸ ὁρόμο,
 Τὶ τοῦ ἀμπελιοῦ κ' οἱ δυὸ πόρτες, ἡ κάτω καθὼς κ' ἡ ἀπὸ πάνου
 Ἦταν ὁμοίως ἀνοιχτές· κ' ἐβγήκε νὰ ἰδεῖ στὸ χωράφι
 Ποῦ στῆς ράχης τὸ γτένι ἀπλονότου φαρδὺ καὶ μεγάλο.
 Χτήματα ἀκόμη δικὰ τῆς ἐδιάβαινε καὶ τὰ σπάρτά τῆς
 Καὶ τὰ λαμπρὰ τὰ σιτάρια ἐκαμάρωνε ποῦ μεστωμένα
 Σ' ὅλην τὴ ράχη γυρτὰ τὰ χρυσά τους τὰ στάχυα ἐσαλεύαν.
 Σ' ἓνα ὁρομὶ στὰ χωράφια ἀπ' τὴν ἄκρη περιᾶ, κ' ἡ μάτιά τῆς
 Τὴν ἀπιδιὰ τὴν τρανὴ, ποῦ ψιλὴ στὴν κορφή τῆς ραχοῦλας
 Στέκοτου, τέρμονας τῆς περιουσίας τοῦ σπιτιοῦ τῆς, ἐθῶρει.
 Ἄγνωστο ποῖός τὴν εἶχε φυτέψει, μὰ ἀλάργα ἀπ' ὀλοῦθε
 Ἦταν φανοῦσιμη κ' ἦταν παντοῦ ξακουσμένοι οἱ καρποί τῆς.

Τὸ μεστὸ μὲρὶ ἐγευόνταν συγγὰ οἱ θεριστὲς στὴν ἰσκιὰ τῆς
 Καὶ οἱ πιστικὸὶ καθισμένοι ἀποκάτου τὰ ζᾶ τους φυλάγαν·
 Καὶ ἦσαν ἐκεῖ καθιστήρια ἀπὸ ἀδούλευτες πέτρες καὶ χόρτα.
 Καὶ δὲ γελάστηκε· αὐτοῦ καθότου κ' ἠσύχαζε ὁ νέος,
 Τὴν κεφαλὴ του ἀκκουμποῦσε στὸ χέρι κ' ἐκοίταζε ὀμπρὸς του
 Πέρα πρὸς τὰ βουνά, κ' ἐγυρνοῦσε τῆς μάννας τὲς πλάτες.
 Κ' ἦρθε σιμὰ του σιγὰ καὶ τ' ἄγγιξε ἀγάλι τὸ νῶμο.
 Στράφηκε ἀμέσως ὁ γιός, καὶ τὸν εἶδε μὲ δάκρυα στὰ μάτια.
 «Μ' εὖρηκες ζᾶφνου μητέρα» τῆς εἶπε μὲ σπλάχνος κι' ἀμέσως
 Στέγνωσε τῶν ὀμματαῖων του τὰ δάκρυα ὁ καλόκαρδος νέος.
 «Κλαῖς παιδί μου; γιατί;!» τ' ἀπάντησε ἡ μάννα μὲ σπλάχνος
 «Δὲν εἶσαι ὁ Ἑρμᾶννος πλιά, δὲ σ' εἶδα ποτέ μου ἐγὼ τέτοιοι·
 Πές μου τὴ θλίψη σου· πές τί σὲ κάνει νὰ στέκεις μονάχος
 Κάτω ἀπὸ τοῦτο τὸ δέντρο καὶ δάκρυα στὰ μάτια σου φέρνει;»
 Κ' ἔκαμε δύναμη τότες ὁ ἐξαιρετὸς νέος καὶ τῆς εἶπε.
 «Ὅχι, δὲν ἔχει καρδιά μὲς στὰ χάλκινα στήθη του αὐτὸς ποῦ
 Δὲ γροικᾷ τῶν διωγμένων τὸν πόνο τούτην τὴν ὥρα,
 Κι' οὔτε μυαλὸ στὸ κεφάλι του αὐτὸς ποῦ δὲν ἔχει φροντίδα
 Τώρα γιὰ τὸ καλὸ του καὶ γιὰ τὸ καλὸ τῆς πατρίδας·
 Μῶλλον ταραξεῖ τὰ σπλάχνα αὐτὰ π' ἄκουσα σήμερα κ' εἶδα.
 Κ' ἔπειτα βγήκα ἀπ' τὸ σπίτι κ' ἐτήραξα ὡς πέρα τ' ὠραῖο
 Μέρος, τὲς ὤμορφες ράγες ποῦ ἀπλόνονται ὀμπρὸς μας μπλεγμένες,
 Εἶδα τὰ στάρια ποῦ σκύφτου χρυσᾶ καὶ τὸ θέρο προσμένουν,
 Εἶδα τοὺς πλούσιους καρποὺς ποῦ μᾶς τάζουν ἀμπάρια γεμάτα,
 Μὰ ἄχ! πόσο εἶναι κοντὰ μας ὁ ἐχτρός! Τοῦ Ρήνου τὸ ρέμα
 Μᾶς προστατεύει εἶν' ἀλήθεια. Μὰ ἄχ! τί εἶναι γιὰ κείνο τὸ ἔθνος,
 Ποῦ τρομερὸ σὰ δρολάπι πλακόνει, βουνὰ καὶ ποτάμια;
 Ναί! σηκόνουν ἀπ' ὄλα τὰ πέρατα νιοὺς καὶ γερόντους,
 Καὶ χυμῶντας μ' ὄρμη μᾶς σιμώνουν· κ' ἐκεῖνο τὸ πλῆθος
 Δὲ φοβᾶται τὸ χάρο· καὶ πλήθη τὰ πλήθη ξαλλόζουν.
 Ἄχ! πῶς τολμᾷ Γερμανὸς νὰ μένει στὸ σπίτι του; ἐλπίζει!

Ἴσως τὸ γαλασμὸ νὰ ξεφύγει, ποῦ σκιάζει τὰ πάντα;
 Σήμερα, μίννα καλή, γρικῶ, σοῦ τὸ λέω, κακορᾶνια
 Ποῦ τὲς προᾶλλες ἐμένα μ' ἐξαίρεσαν, ἔταν στρατιῶτες
 Σήκωσαν μέσα στὴ χώρα· εἶναι ἀλήθεια μονάκριβος εἶμαι
 Κ' ἔχουμε χτήματα κ' εἶναι οἱ δουλειές μας πολλὲς καὶ σπουδαῖες,
 Μὰ δὲ θᾶταν σωστὸ νᾶμαι πέρα στὰ σύνορα, ἀντὶς ποῦ
 Τώρα ἐγὼ κάθομαι ἐδῶ, δυστυχιὰ καὶ σκληριὰ νὰ προσμένω;
 Ναί! μοῦ τὸ λέγει ἡ ψυχὴ, καὶ βαθεῖα μὲς τὰ στήθια μου ὁ πόθος
 Βράζει· μὲ σπρώγνει ἡ καρδιά γιὰ τὸν τόπο μου μόνο νὰ ζήσω
 Καὶ νὰ πεθάνω, στοὺς ἄλλους παραδειγμα δίνοντας τίμιο.
 Ὅχι! στὰ σύνορα ἂν ἦταν ἡ νεότης ἡ γενναία τῆς πατρίδας,
 Ὅλη, ὀρκισμένη νὰ μὴν παραδώσει τὸν τόπο στὸν ξένο,
 Δὲ θὰ πατοῦσαν ποτέ τὴ βλοημένη τῆ γῆ μας ἐκεῖνοι,
 Ὅστε θὰ μπόρειαν νὰ τρῶν τοὺς καλοὺς τοὺς καρπούς τῆς μπροστῆς μας,
 Δὲ θὰ ἐξουσιάζαν τοὺς ἄντρες δὲ θ' ἄρπαζαν νιὲς καὶ γυναῖκες.
 Ἄκουσε μάννα! ἔχει πάρει ἡ καρδιά μου ἀπόφαση στέρια,
 Ὅ,τι μοῦ φαίνεται δίκιο καὶ φρόνιμο εὐτύς θὰ τὸ κάμω,
 Τί κ' ἡ πολλὴ ἡ συλλογὴ τὸ καλῆτερο πάντα δὲ βρῖσκει·
 Γρίκα! πλιά σπίτι δὲ γέρνω μὰ ἐδώθε στὴ χώρα θὰ πῶ
 Ἴσια, καὶ τοῦτο τὸ χέρι κι' αὐτὴν τὴν καρδιά θὰ προσφέρω
 Στους πολεμάρχους γιὰ νὰ δουλέψω κ' ἐγὼ τὴν πατρίδα.
 Τότε ὁ πατέρας ἄς κρίνει ἂν φιλότιμο μέσα στὰ σπλάχνα
 Ἔχω κ' ἐγὼ, κ' ἂν δὲ θέλω ψηλότερα ἀκόμα ν' ἀνέβω.»
 Καὶ σοβαρὰ τοῦ ἀποκρίθη ἡ καλὴ του καὶ φρόνιμη μάννα,
 Χύνοντας ἄφωνα δάκρυα, (τὰ μάτια τῆς εὐκολὰ ὀγραῖναν):
 «Τόσο στὰ στήθη σου μέσα ἡ καρδιά σου ἔχει ἀλλάξει, παιδί μου,
 Ποῦ τῆς μητέρας σου πλιά δὲ μιλεῖς σὰν ἐχτὲς καὶ σὰ πάντα,
 Λεύτερα, δίχως ντροπὴ, καὶ τὸν πόθο δὲ λὲς τῆς καρδιάς σου;
 Βέβαια ἓνας τρίτος, ἂν τώρα τοὺς λόγους σου ἄκουγε, θὰ σὲ
 Θιάμαζε καὶ θὰ παινοῦσε πολὺ τὴ λαμπρὴ σου τὴ γνώμη,
 Τὶ ἡ σοβαρὴ σου ἡ λαλιὰ κ' οἱ κουβέντες σου θὰ τὸν πλανοῦσαν.

Κι' όμως ἐγὼ κατακρένω, γιατί πλιό καλά σέ γνωρίζω.
 Ἐχεις ἄλλο στό νοῦ καί ἀπό μέ τήν καρδιά σου ἐσύ κρύβεις,
 Τί δέ σέ κράζει, τό ξέρω, οὔτ' ἡ σάλπιγγα οὔδὲ τό ταμποῦρλο,
 Οὔτε ποθεῖς μέ στολή νά σέ βλέπουν στό δρόμο οἱ κοπέλλες,
 Τί μ' ὄλο ποῦσαι καλός καί γενναῖος, ἡ δουλειά σου εἶναι νάσαι
 Σπίτι καλός φυλαγτής καί τῆ γῆ μ' ἡσυχία νά φροντίζεις.
 Ἐάστερα πές μου λοιπόν τί σέ σπρώχνει σ' αὐτὴν τὴν ιδέα.»
 «Σφάλλεις, μάννα,» ἀποκρίθη βαρύνκαρδα ὁ γιός «δὲν εἶν' ὅμοιες
 Ὅλες οἱ μέρες. Ὠρμάζει καί γίνεται ἄντρας ὁ νέος,
 Καί τό συχνό πλιό καλά γιά καμώματα ἀντρίκια ὠριμάζει
 Στὴν ἡσυχία τοῦ σπιτιοῦ του παρά στές ἀντάρες μιᾶς ἄγριας,
 Ἄταχτης κι' ἄχρειας ζωῆς, ποῦ καμπόσα παιδιὰ ἔχει χαλάσει.
 Καί, μ' ὄλο ποῦ ἡσυχος ζοῦσα στό σπίτι καί ζῶ, μέσ στα στήθη
 Τὴν ἀδικιὰ νά μισεῖ καί τό κρῖμα ἔχει μάθει ἡ καρδιά μου·
 Ξέρω κι' ἔλας νά κρίνω τοῦ κόσμου τὰ πράματα μόνος,
 Καί, μου δυνάμωσε πόδια καί χέρια ἡ γερὴ ἡ ἐργασία.
 Ὅλα εἶναι ἀλήθεια, τό νοιώθω, μέ τόλμη μπροστά σου τό λέγω·
 Κι' ὅμως δίκηκα, μητέρα, μέ φέγεις, μισόλογα σουῦπα
 Καί τὴ μισὴ τὴν ἀλήθεια νά κρύβω μ' εὐρήκες ἡ ἴδια·
 Τὸ ὁμολογῶ, δέ μέ κάνει οὔτε ὁ κίντυνος ποῦναι κοντά μας
 Τὸ πατρικό μου τό σπίτι ν' ἀφήσω, καί μήτε ἡ γενναία
 Σκέψη νά δράμω βοηθός τῆς πατρίδας καί τρόμος τοῦ ἐχτροῦ μας.
 Λόγια ἦταν μόνο ὄλα αὐτὰ· καί σοῦ τάλεγα γιά νά σοῦ κρύψω
 Ὅτι ἐδῶ μέσα γρικῶ τὴν καρδιά μου βαθειὰ νά ραγίζει.
 Μάννα, ἄφησέ με λοιπόν! γιατί πρέπει, ἀφοῦ θρέφω στὰ στήθη
 Ἄσκοπους πόθους, τοῦ κάκου χαμένη νά πάει κ' ἡ ζωὴ μου,
 Τί καθῶς ξέρω καλά, μοναχός του ζημιώνεται ὁ ἕνας
 Ποῦ θυσιάζεται, ἂν ὄλοι μαζῆ τό κοινὸ δὲν συντρέχουν.»
 «Μπρός!» τοῦ ἀποκρίθηκε τότες ἡ φρόνιμη μάννα «ξασχλοῦθα
 Κι' ὄλα διηγῆσου σέ μένα, παρόμοια μικρὰ καί μεγάλα.
 Πάρα εἶναι ἀράθυμοι οἱ ἄντρες καί σκέφτονται πάντοτε τ' ἄκρα,

Καί τοὺς ἀράθυμους σπρώχνει συχνὰ κάποιο μπόδιο στό σφάλμα.
 Μὰ εἶναι ἐπιτήδεια ἡ γυναῖκα· αὐτὴ βρίσκει τὸν τρόπο καί παίρνει
 Καί τὰ γυρόστρατα· ξέρει ἐπιτήδεια νάρθει στό σκοπό της,
 Πές μου τὰ πάντα! γιατί τόσο ἀψιὰ ταραγμένος σὺ νάσαι,
 Ὅπως δὲ σ' εἶδα ποτέ, καί στές φλέβες σου βράζει τό αἷμα,
 Καί ἄθελά σου κυλᾶ καί σοῦ πέφτει ἀπ' τό μάτι τό δάκρυ;»
 Καί παραδόθηκε ὁ νιός στὸν πόνο του κ' ἔκλαψε τότε,
 Ἐκλαψε πάνου στῆς μάννας τὸν κόρφο, ἐμαλάκωσε κ' εἶπε:
 «Σήμερις, ἄχ! μέ πικράναν βαθειὰ τοῦ πατέρα τὰ λόγια,
 Ποῦ δέ μου πρέπανε βέβητα οὔδὲ τώρα οὔδὲ πρὶν καμιὰ μέρα,
 Τί ἀπό ἐνωρίς νά τιμῶ τοὺς γονηοὺς τ' ἀκριβότερο χρέος
 Ἦταν γιά μέ καί κανέναν δὲν ἔλεγα φρόνιμο τόσο
 Καί γνωστικὸν ὅσο αὐτοὺς ποῦ μ' εἶχαν γεννήσει καί ποῦ ἦταν
 Στάφεργα τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας σοβαροὶ κυβερνήτες.
 Ἐχῶ ὑπομείνει πολλά, στὴν ἀλήθεια, ἀπὸ τοὺς σύντροφοὺς μου,
 Ὅταν συχνὰ μέ φαρμάκια μου πλέρωναν τὴν καλωσύνη,
 Καί πετριές καί ξυλιές ὄχι λίγες φορές συμπαθοῦσα.
 Μὰ ὅταν αὐτοὶ τὸν πατέρα κοροΐδευαν, ποῦ τὲς γιορτάδες
 Ἔβγαينه ἀπ' τὴν ἐκκλησιὰ μέ περπάτημα ἀργὸ καί σεβάσμιο,
 Κι' ἂν περιγελοῦσαν τὲς φούντες τῆς σκούριας του καί τὰ λουλούδια
 Τοῦ κατουνένιου ἀντριου, ποῦ μέ τόση ἀξιοπρέπεια τό ἐφόρει
 Καί ποῦ ἐχαρίσαμε σήμερα, εὐτὺς ὡς κι' ὁ γρόθος μου ἐκλειοῦσε
 Ἄσπλαχνος, μέ ἄγριο θυμὸ καταπάνου τους ἔπεφτα ἀμέσως
 Καί στὰ στραβά τοὺς χτυποῦσα χωρὶς νά θωρῶ ποῦ τῶς βρίσκω.
 Μὲ ματωμένες τὲς μύτες ἐστρίγγιζαν τότε καί μόλις
 Ξέφευγαν τὲς τρομερὲς πατησιές καί τοῦ ξύλου τὴ λύσσα.
 Κι' ἄξησα τέτοιος ἐγὼ γιά νά πάθω πολλά ἀπ' τὸν πατέρα,
 Ποῦ τό συχνὸ γιά τοὺς ἄλλους ἐφόρτωνε ἐμέ μ' ἀνασχύντια,
 Ὅταν ἐρχότου σέ λόγια στὴ σύσκεψη μέ τοὺς συμβούλους.
 Κ' ἔτσι τὰ πλέρωνα ἐγὼ τὰ μαλλώματα καί τὰ στομάχια.
 Μ' ἔχεις συχνὰ λυπηθεῖ κι' ἡ ἀφεντιὰ σου, τί ὑπόμεινα τόσα

Ἐχοντας πάντα στὸ νοῦ τὸ καλὸ ποῦ οἱ γονεῖς μὲς μᾶς κάνουν,
 Καὶ ποῦ τοὺς πρέπει βαθὺς σεβασμός, γιατί ἐκείνοι φροντίζουν,
 Μόνο γιὰ ἐμᾶς νὰ περσέψουν τὸ ἔχει τους καὶ τ' ἀγαθὰ τους,
 Καὶ τὴ ζωὴ τους στερεύουν φυλάγοντας γιὰ τὰ παιδιά τους·
 Μὰ ἄχ! τὸ φύλαμα μόνο, γιὰ νᾶχει κανεὶς σὰ γεράσει,
 Δὲν εὐτυγχίζει· καὶ μήτε σωροὶ ἀπανωτοὶ καὶ χωράφια,
 Ὅσο κι' ἂν σμίγουν ὠραῖα τὰ χτήματα τὸνα μὲ τᾶλλο,
 Τὴν εὐτυχιά δὲ μᾶς δίνουν· τί ὡς τόσο γερόζει ὁ πατέρας
 Καὶ μαζὴ του γεράζουν κ' οἱ γιοὶ χωρὶς νὰ γνωρίσουν
 Μέρα χαρᾶς μὲ τὴν ἔγνοια γιὰ τ' αὔριο πάντα στὸ νοῦ τους.
 Πές μου, γιὰ ἰδὲς ἐκεῖ κάτω: λαμπροὶ δὲν ἀπλόνονται οἱ πλούσιοι
 Ὁμορφοὶ κάμποι, παρέκει τὸ ἀμπέλι καὶ τὰ περιβόλια,
 Πέρα τ' ἀμπάρια κι' οἱ στάβλοι, τὰ ὠραῖα τ' ἀγαθὰ στὴν ἀράδα;
 Μὰ ὅταν βλέπω τὸ πίσω τὸ χτίριο, ποῦ στὸν ἀητό του
 Τὸ παραθύρι θωρῶ τῆς μικρᾶς κάμαράς μου στὴ στέγη,
 Κι' ἔταν θυμοῦμαι καιροὺς περασμένους, καὶ σκέφτομαι πόσες
 Νύχτες ἐπρόσμενα ἐκεῖ τὸ φεγγάρι, καὶ πόσες αὐγοῦλες
 Ὡς καὶ τὸν ἥλιο, ὅταν ὦρες ὀλίγες μοῦ κλειοῦσε τὸ μάτι
 Ὑγιος ὕπνος, ἄχ! τότες τὰ πάντα, ἡ αὐλή, τὸ περβόλι,
 Καὶ τὸ λαμπρὸ τὸ χωράφι ποῦ ἀπλόνηται πάνου στὴ ράχη,
 Ἐρημα, σὰν τὴ μικρὴ κάμαρά μου τὰ βλέπω, κ' εἶν' ἄδεια
 Ὅλα τὰ πάντα τριγύρω! Μητέρα, μοῦ λείπει ἡ γυναῖκα.»
 Καὶ γνωστικὰ τοῦ ἀποκρίθη ἡ καλὴ του μητέρα. «Παιδί μου,
 Πλειότερο ἐπὺ δὲν ποθεῖς στὴ μικρὴ κάμαρά σου νὰ φέρεις
 Νύφη, γιὰ νᾶναι ἔτσι ἡ νύχτα ἢ ἡμισεῖα τῆς ζωῆς σου ἢ πλιὸ ὠραῖα
 Καὶ τῆς ἡμέρας τὸ ἔργο πλιὸ ξέγνοιαστο καὶ πλιὸ δικό σου,
 Ὅχι περισσότερο ἀπ' ὅσο τὸ θέλει ὁ πατέρας κ' ἡ μάνα.
 Πάντοτε ἐρμήνεια σοῦ δίναμε ἐμεῖς, σὲ σπρώχναμε κι' ὅλας
 Νὰ διαλέξεις τὴ νύφη· μὰ ξέρω, ἡ καρδιά μου τὸ λέει
 Τώρα, ἂν δὲν ἔρθει ἡ στιγμὴ ποῦ πρέπει, κ' ἡ κόρη ποῦ πρέπει

Ἄν στὴν ὥρα δὲν ἔρθει, ξεμένει τὸ διάλεγμα πίσω.
 Τότες ὁ φόβος, μὴ λάχει καμιά ποῦ δὲν πρέπει, νικάει.
 Θέλεις, παιδάκι μου, ἐγὼ νὰ τὸ εἰπῶ; θαρρῶ ἔχεις διαλέξει·
 Εἶναι ἀγγιγμένη ἡ καρδιά σου, καὶ πλιὸ τρυφερὴ παρά πρῶτα·
 Εἰστέρα πές το! γιατί μοῦ τὸ λέγει ἡ ψυχὴ, τὸ μαντεύω,
 Κεῖνη εἶναι ἡ κόρη ἢ διωγμένη· γυναῖκα σου ἐκείνηνε θέλεις.»
 «Τόπες, μάνα ἀκριβή,» ζωηρὰ τῆς ἀπάντησε ὁ γιός της,
 «Ναῖσκε! εἶναι ἐκείνη· κι' ἂν νύφη στὸ σπίτι μας δὲν τηνε φέρω
 Σήμερα, κι' ἂν μοῦ μισέψει, κι' ἂν ἴσως γιὰ πάντα τὴ χάσω
 Στὲς ταραχὲς τοῦ πολέμου καὶ στὸ θλιβερὸ σύρε κ' ἔλα,
 Μάνα, τότες μπροστά μου τοῦ κάκου τὸ πλούσιο τὸ χτήμα
 Θὰ νὰ προκόφτει, τοῦ κάκου χρονιὲς καρπερὲς θὰ γνωρίσω.
 Ναί, ὡς καὶ τὸ σπίτι μου τώρα βαριέμαι καὶ τὸ περιβόλι
 Κι' ἄχ! δυστυχιά, δὲ γλυκαίνει τῆς μάνας μου ἡ ἀγάπη τὴ θλίψη,
 Τὴ ἡρωτιά, τὸ γρικῶ, τοὺς ἄλλους δεσμοὺς χαλαρώνει,
 Ὅταν πλέκει δικούς της. Καὶ δὲν παρατᾶ μόνο ἡ κόρη
 Κόρη καὶ μάνα γιὰ νὰ ἀκολουθήσει τὸν ἄντρα ποῦ θέλει,
 Μὰ ἔμοια κι' ὁ γιός λησμονεῖ καὶ πατέρα καὶ μάνα σὰν ξένος.»
 Ὅταν βλέπει τὴν κόρη, τὴ μόνη του ἀγάπη, νὰ φεύγει.
 Κ' ἔτσι ἄφησέ με νὰ πάρω τὸ ὄρομο, ὅπου ἐλπίδα δὲ φέγγει,
 Τὴ τοῦ πατέρα τὰ χεῖλη μιὰ ἀπόφαση στέρεα ἐπροφέραν.
 Τώρα τὸ σπίτι του πλιὰ δικό μου δὲν εἶναι, ἀφοῦ διώχνει
 Κεῖνην τὴν κόρη, τὴ μόνη ποῦ σπίτι ἐγὼ θέλω νὰ φέρω.»
 Καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε, εὐτὺς ἡ καλὴ γνωστικιά του μητέρα·
 «Στέκουν σὰ βράχοι δυὸ ἄντρες, ὁ ἓνας ἀγνάντι στὸν ἄλλον,
 Ἴσοι, περῆφανοι, πρῶτος οὔτ' ἓνας οὔτ' ἄλλος ζυγώνει,
 Κι' οὔτε τὰ χεῖλη ἀναδεύει νὰ πεῖ ἓναν καλόγνωμο λόγο!
 Γιέ μου, γιὰ τοῦτο σοῦ λέγω, ἡ καρδιά μου ἔχει ἐλπίδες ἀκόμη,
 Πῶς, ἂν ἴσως καλὴ εἶναι καὶ τίμια, κι' ἄς εἶναι φτωχούλα,
 Θὰ σοῦ τὴ δώσει, κι' ἄς εἶπε πῶς ἤθελε νύφη μὲ προίκα,
 Τὴ συνειθίζει νὰ λέγει μὲ δύστροπο ὕφος πολλὰ, ποῦ

Δὲν τὰ κάνει στερνὰ καὶ συγκλίνει συχνὰ σ' ὅ,τι ἀρνῆθη.
 Μὰ ἕναν λόγο καλὸ τόνε θέλει κι' αὐτός· καὶ μὲ δίκηρο:
 Εἶναι πατέρας! Κι' ἀπέχει τὸ ξέρεις καλὰ ποῦ ἡ γολή του
 Ὑστερα ἀπὸ τὸ τραπέζι, ὅπου ἀψυὰ κουβεντιάζει καὶ πάντα
 Βρίσκει σφαλμένη τῇ γνώμῃ τῶν ἄλλων, δὲν εἶναι σπουδαία,
 Τὶ τὸ κρασί τῆς ἀψιάς θέλησῆς του τὲς δύνამες ὄλες
 Τότε ἀνταριάζει καὶ δὲν τὸν ἀφίνει τὰ λόγια τῶν ἄλλων
 Νὰ ἀφοκραστῆ καὶ γρικᾶ μοναχὰ κι' ἀκούει τὰ δικά του·
 Ἔρχεται ὡς τόσο τὸ βραδὺ κ' οἱ τόσες κουβέντες, ποῦ οἱ φίλοι
 Εἶχαν ξαλλάξει μαζῆ του, τελειόνονται τότε, καὶ ξέρω
 Ποῦ πλιὸ γλυκότερος γίνεται, ἀπὸ τοῦ περᾶσει ἡ ζαλιὰ,
 Καὶ τὸ κακὸ πῶχει κάμει ἀψυωμένος στὸν ἄλλον γνωρίζει·
 Ἔλα! ἄς τολμήσουμε ἀμέσως· μὲ τόλμη κανεὶς πιτυχαίνει.
 Ἔχουμε ἀνάγκη τοὺς φίλους ποῦ τώρα ἀκόμη μαζῆ του
 Κάθονται, μάλιστα ὁ ἄξιος παπᾶς πολὺ θὰ βοηθήσει.»
 Ἔτσι μιλοῦσε γοργὰ κι' ἀπ' τὴν πέτρα σηκώθηκε γιὰ νὰ
 Φύγει. Ἀπ' τὸ μπάγκο τὸ γιό τῆς ἐσήκωσε. Πρόθυμα ἐκεῖνος
 Τὴν ἀκολούθησε. Τώρα τῆ ρίχνη κ' οἱ οὐὸ κατεβαῖναν
 Ἄμιλοι, καὶ τὸ σπουδαῖο τὸ σκέδιο ἐτκεφτότου ὁ νοῦς τους.

(Μετάφραση Κ. ΘΕΟΤΟΚΗ)

JEAN MORÉAS

ΣΤΡΟΦΕΣ

Ἔρμος, γεμᾶτος συλλογή, τὸ δρόμο θὰ τραβήξω
 Κάτω ἀπ' τὸν ἄχαρο Οὐρανὸ καὶ τὸ σκοτεινιασμένο
 Καὶ μὲ μιὰ φλόγα ἐρωτικὴ σιὰ χέρια μου θὰ σφίξω
 Τὰ φύλλα ποῦ τὰ μάδησε δρολάπι μανιωμένο.
 Θ' ἀκούσω ἀνέμων βούκκινα ποῦ σφουριχτὰ διαβαίνουν,
 Λαλιὲς πουλιῶν ποῦ ἀργοπειοῦν ἰώρα ποῦ ἡ νύχτα πέφτει,
 Θὰ ἰδῶ λιβάδια, ρεματιὲς μὲ ὀρμὴ νὰ κατεβαίνουν
 Καὶ θὰ καθήσω νὰ σκεφτῶ τὸν κόσμον αὐτὸ τὸν ψεύτη.

Κι' ὅταν τὰ σύγνεφα ὁ βορηᾶς σιτὸν οὐρανὸ σωριάσει
 Καὶ σβύσει ἀργὰ τὸ δειλινὸ χρυσώνοντας τὸ βάλιο,
 Θὰ πάω νὰ βρω καμιὰ πλαγιὰ γιὰ νὰ μὲ ξαποστάσει
 Κ' ἤσυχος τότες θὰ γενιῶ τῆς δυστυχίας τὸν ἄριο.

II

ὦ σῖχοι, θεῖα δωρήματα, ποῦ ἡ Μοῦσα μοῦ χαρίζει,
 ὦ ἑοεῖς ποῦ μιὰ φορὰ
 Σιὰ κάλλη ἐξεπερονούσατε τὸν κρίνον ποῦ τριονιίζει,
 Τ' ἀηδόνη σιτὴ λαλιά,

Σεῖς ποῦ λαμποκοπούσατε σὰν τὸ καθάριο ρέμα
 Ποῦ τὸ χιμπάει τὸ φῶς,
 Τώρα πληγῆς θανατερῆς τὸ μαῦρο εἰσάοιεν ἄϊμα
 Ποῦ τρέχει ποταμὸς.

III

Ταῖρι τοῦ αἰθέρα, ξέγνοιαστε καπνέ, πόσο μοῦ μοιάζεις·
 Μᾶς γέννησε ἡ θερμὴ φωτιά
 Κ' ἐσὸν ἀπ' τὴ γῆς ὡς γεννηθεῖς σιτὸς οὐρανοῦς ἀράζεις
 Κ' ἐγὼ ἔχω σβύσει πιά.

Νὰ σέρνεται μαζώνοντας τὴ σιὰχτη γιὰ νὰ ζήσει,
 Τέτοια εἶν' ἡ μοῖρα τοῦ θνητοῦ.
 Μὰ ἐμεῖς σιὰ ὕψη ἀμέριμνα ἄς πετοῦμε ὡς νὰ μᾶς κλείσει
 Ἡ ἀγκάλη τ' οὐρανοῦ.

IV

Μὲ τὰ φαρμάκια τὰ πικρὰ ποῦ σὲ ποτίζει ἡ μοῖρα
 Σ' ἀρέσει νὰ γελᾷς
 Κι' ἀπὸ τὸ βράδν ὡς τὴν αὐγὴ μὲ τὴ γλυκειὰ σου λύρα
 Τραγοῦδια νὰ σκορπᾷς.

Ψάλε! Κι' ἂν κάποτε ὁ σοφὸς σοῦ πεῖ πῶς διασκεδάζεις
Χωρὶς βαθὺ σκοπὸ,
Πές του πῶς μὲ τοῦ Ἀπόλλωνα τὰ δῶρα ἀναγαλλιάζεις
Τὸν ἄχαρο θνητό.

Κι' ἂν γύρω σπαίρνει ὁ θάνατος ἐρμιῆς ἢ κρῖνα ἢ ζήση,
Ἄς ἀντηχάει γλυκὸς
Κι' ἄς πλημμυρίζει δόλακαιρη τὴν πικραμένη φύση
Τῆς λύρας σου ὁ σκοπός.

V

Ὅποιος μοῦ πεῖ ποῦ εἶν' ἡ ζωὴ μονάτο πανηγύρι,
Θάναι μωρὸς ἢ θένα κλεῖ μὴ ταπεινὴ ψυχὴ,
Κι' ὅποιος μοῦ πεῖ τὴ δυστυχιὰ ποῦ βλέπει ὅπου κι' ἂν γύρει
Θάναι δειλὸς καὶ γλήγωρα θὲ νᾶχει κουραστεῖ.

Γελάστε μὲ τὴν ἄνοιξη κάθε ποῦ ἀνθοῦν οἱ κλῶνοι,
Κλάψετε μὲ τὰ κύματα καὶ μὲ τὸν κρύο βοριᾶ,
Γεντεῖτε ἀπ' ὄλα· εἶναι γιὰ μᾶς καὶ τὰ καλὰ καὶ οἱ πόνοι.
Κ' ὅσοιρα πέστε: Εἶναι πολὺ καὶ εἶν' ὄνειρον οκιά.

VI

Γιὰ τὴ δουλειὰ του βιαστικὸς περνάει κάθε διαβάτης,
Καὶ μὴ νοτιὰ τρελλή
Μαδάει τὰ φύλλα καὶ περνᾶ κι' ἀρπάζει ὠϊμέ! σιμά της
Τὴ δόλια μου ψυχὴ.

Πάρτηνε, ὠχρὸ φθινόπωρο, σιὰ πένθιμα φτερά σου
Νὰ περιπλανηθεῖ,
Κι' ἀπίθωσέ την σιὸ γυαλὸ νὰ ἴδει τὴν ὁμορφιά σου
Γλυκᾶ νὰ ὄνειρευτεῖ.

(Μετάφρ. Ν. ΛΕΥΤΕΡΙΩΤΗ.)

